

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

A LA MORT DEL MALAGUANYAT PINTOR
EN SIMON GOMEZ.

¡Devoradora Mort! del potent gén
no arribas a apagar l'ardenta flama;
quan ell ha donat brill, per sempre brilla,
com llú sempre l'estel en lo cel ample.

¡Contempla ton poder, oh Mort, que feble
quan ab lo gén fit a fit se guayta!
Anhelas apagar lo foch que ell porta,
y ab ton alé glacial, més s'encoratja.

Pel camí de la fama ell vá fent via,
y no reula may lo pás que avansa;
ab cruesa 'l detens; pero no logras
en l'abim del oblit véuerlo caure.

Implacable, á las arts de dol cubreixes,
en lo més viu dels cors dolors hi clavas;
més resta la memoria sempre ferma;
no pots ni un sol borrall escantellarne.

¡Com mísera envejosa de la gloria
que l'artista volgut en lo mon guanya,
li deturas la vida passatjera...!
¡Son cos vás soterrant, son nom s'enlayra!

CONRAT ROURE.

Simon Gomez.

SIMON GOMEZ.

L'Ateneu barcelonès acaba de honrar la memòria de Simon Gomez. L'Esquella de la Torratxa, amant de tots los homes que han il·lustrat a la terra catalana, uneix la seva admiració, a la de aquell centre científic i literari.

Simon Gomez, arrebatat a la vida artística en la flor de la joventut, es una de las figuras més simpàtiques del actual renaixement. No l'olvidaran may més los que l'coneixien, y per molt temps lamentaran la seva perduda 'ls que l'admiraven en las sevas obras.

Nosaltres probarem de consignar los fets més importants de la seva existencia.

D'una familia modesta, pero exemplar pels esforços que feu, a fi de donar carrera als fills, Simon Gomez nasqué 'l dia 3 de mars de 1843. Estudià algun temps en l'Universitat y en l'Escola industrial; pero al visitar un dia lo taller de un grabador en boix, comensà a pendre gust pel dibuix.

Entrà per aprendre en lo taller de 'n Planas, lo qual admirant las sevas disposicions l'hi aconsellà qu' estudies seriament lo dibuix del natural en las classes de l'Academia.

Freqüentà després durant alguns mesos los tallers de D. Ramon Martí y Alsina y de D. Joseph Serra, y aquest últim l'animà extraordinariament decidintlo a anarse'n a París (1863) a posarse baix la direcció del célebre pintor Thomas Couture. Aquest artista sufria llavors una grave malaltia y no obri 'l taller y Gomez entrà en l'Escola imperial reorganizada, quals tallers de pintura dirigian Cabanel, Pils y Gérôme. Ingressà després en lo taller de Cabanel, y mediant concurs en las classes de nit de la mateixa Academia (1864).

D'aquí datan sos primers estudis serios en l'art de la pintura. Cabanel, apesar de que Gomez tenia ja llavors ideas molt contraries a las del seu professor, l'estimava ab predilecció. Gomez treballava ab molta constancia, estudiant en la naturalesa y en los grans modelos a la vegada: per una part feya estudis del natural, y per altra assistia al Museo del Louvre, copiant a Salvador Rosa, Van Ostade, Felip de Champagne y Murillo, ab tant acort que en l'exposició que cad' any celebravan los deixebles de l'Escola imperial, tant sas copias com sos estudis varen ser molt celebrats, senyalant tothom a n' en Gomez com un artista espanyol de pura rassa.

En lo millor de sos treballs, sa familia agota 'ls recursos; y en va Cabanel y 'l gran pintor Robert Fleury, interesantse per ell, tractan de obtenir pel jove pintor una modesta pensió de D.ª Maria Cristina, resident llavors en París (1865). La reyna mare s'hi nega y Gomez retorna a Barcelona.

Ab lo producte de la venta de una copia del Louvre (La caravana), pot arribarse fins a Madrid. La rapida visita que realisa al Museo del Prado es per ell una revelació. Desde aquell moment va comprendre lo qu'era la maravillosa escola espanyola, y fascinat per ella, va ferne 'l seu bell ideal.

Sense taller y ab pochos recursos, se dona a conèixe a Barcelona (1866) ab son Sant Sebastià, atrevida mostra del género realista, que al apareixe en l'exposició celebrada per l'Academia de Bellas Arts, l'hi valgué censuras y fins insults. Gomez ni desmaya ni desisteix, y al inaugurarse 'l local d'exposicions del Passeig de Gracia, presenta dos quadros «Tipo popular» y «Primers anys de filosofia» que sent rebuts ab elogi, pot dirse que inauguran la bona escola realista. Lo «Tipo popular» l'adquirí un alemany y figurà ab aplauso en las exposicions de Düsseldorf y Munich.

Ab lo producte d'aquests dos quadros pot realisar lo seu somiat viatge a Madrid.

No 'm proposo res més, deya al marxar, que copiar los borratxos, de Velazquez; y d'aquest quadro sol ne feu tres copias, que per honra seva adquiriren tres pintors inglesos: reproduhi ademés la Perla y la Verge del peix de Rafael; l'Aucellet y la Concepció de Murillo y l'Entero de Cristo del Ticiano.

Havente saciat en tant bonas fonts, plé d'ideas, dotat de un estil propi, sent en una paraula un pintor acabat, tornà a Barcelona en 1869 y en los deu anys no més que l'hi quedavan de vida, produhi sas més notables obras, pertenexents a la pintura religiosa y a la de género.

Entre las primeras citarém las següents: «Sant Bonaventura», «Sant Pau», «Sant Llopart», «Sant Climent», «Sant Llorens», «Cor de Jesus», «Dogma de la Concepció», «Escala de Jacob», «Moisés salvat de las ayguas» y «L'arrepentiment de Judas» pintat ab molts de las oposicions a una càtedra de l'Academia, que si no l'hi valgué 'l pueste que son contrincant ja despenyava interinament, l'hi captà 'l aplauso general, un judici molt meritori del Jurat y la gloria d'haverli adquirit lo quadro la Diputació provincial de Barcelona.

Entre 'ls quadros de género citarém: «L'heréu», «Remembrança», «Penas perdudas», «El bravo», «Las cartas», «Los daus», «Yo tambien fui soldado», «Ponselleta», «Mariposilla», «Tercetto», «Carmen», «Viva la Pepa», y una infinitat més que tot sovint escitavan l'

admiració del públic al ser exposats en las botigas d'objectes artístichs.

Treballador incansable, alternava aquestas produccions, pintant caps d'estudi y retratos, fent dibuixos per ser grabats al acer y al boix, acuarelas, litografias y cromos; y deixà sense acabar un Perseo y un quadro històric «Colon davant dels reys catòlics».

En todas las sevas obras hi resplandian las més sólidas condiciones: vigor, llum, relleu, expressió, armonia: semblava l'heréu dels grans mestres del sigle d'or de la pintura espanyola.

Fins aquella Academia que un dia condemnava las sevas tendencias, havia de acabar per distingirlo, nombrantlo Jurat en las oposicions y ultimament catedràtic substitut de la classe de dibuix del antic y del natural. Y a pesar de tot Gomez no havia abandonat may sas tendencias realistas, encarnadas ab lo seu modo de sentir y manifestadas ab molta franquesa desde 'ls primers anys de sa carrera. Sas ideas triunfavan.

Desgraciadament, una mort prematura l'ha arrebatat a la gloria que l'hi esperava. Lo dia 6 de febrer del corrent any la fatal noticia sembrà 'l dolor y la consternació entre sos amichs y admiradors. Molts ignoravan encare qu'estés malalt y l'artista era ja cadàver.

Fortuny, Padró, Gomez... ¡Ah! ¿Per quina cruel fatalitat los verdaders artistes de la terra catalana, los que més honra podrian dar a la patria, han de brillar sols un instant, morint precisament quan tot los crida a la gloria, y a la plena virilitat del seu geni?

Plorém sobre la tomba de Simon Gomez, plorém ab més dolor, en quan lo vuit que deixa en las filas dels artistes catalans, està encare per omplir.

P. DEL O.

¡LLOVIENDO!

Sant March, Santa Creu!... ¡Quin llampech! Barabum!... Aquest sí que haurà caigut!

Vaya una nit! Això es ploure: sembla que s'hajin fet plegarias pel bon temps: no més voldria un ralet per cada cul de ciri del monument que a horas d'are està cremant dintre de cada casa.

Las canals aboca que abocarás, enjegan un sortidor continuu cap per vall, que al rebote per damunt de las pedras, las netejan deixant vuidas las junturas com las dents de una boca mal cuidada; las clavegueras no poden donar l'abast; y pel costat de las aceras va fentse un regaró, que acaba en bassal. D'en tant en tant algun llampech ilumina l'espectacle, y 'ls trons recargolats van perdentse com un badall que encomenante a la atmósfera, anés repetintse a cada instant. Al pobre Lázaro que s'trobi pels carrers, si no se l'hi fan bolets pels encontorns de la cara, no se n'hi fallará gaire.

Es de nit: tot de un plegat un llampech més violat que 'ls altres ilumina la escena.—Se tracta de un carrer estret, de rònegas casas, lluentas de la humitat y la mullena; sobre la barana de algun balcó, hi ha la cortina olvidada 'l vespre avants, que regala encartornada, donant sortida al dipòsit d'aigua que té a la panxa; lo metxero de algun fanal entelat fa brillar las gotas que arrodonintse rodolan vidres avall... De sopte en mitj de la quietut relativa, entre 'l xim xim de la pluja, se sent una vèu apagada, trista, que arriba a l'ànima.—¡Ay!...

Lo sereno que arrupit al cairell de un portal se disposava a treure d'una fiambrella de llauana, un trosset de llomillo ab monjetas que cuidadosament la dona l'hi havia posat lo vespre avants de sortir, s'adona del gemech, y en honor de la veritat y per gloria del cuerpo, debèm fer constar, que va tornar-se l'a desar precipitadament tot aixecantse. Agafant lo fanal y 'l xuxo, s'encamina cap al pueste d'ahont l'hi semblava que havia eixit aquella llastimosa vèu, buscant per tots los recons. Després d'haver mirat ab detenció per tot arreu, ja s'entornava cap al reconet, quan altre volta s'fa sentir lo mateix gemech.

—No hi ha dupte, diu, es vèu de persona humana. Interessat pel que puga ser, no sab com fersho per ausiliar degudament al amo ó mestresa de la vèu; y al fi creyent que hi veuen més quatre ulls que dos, toca 'l pito per avisar a l'altre sereno, mentres ab més catxassa continua buscant delingudament sobre 'l terreno, la causa d'aquells laments.

Arriba l'altre sereno regalant aigua per tots quatre costats, y després d'enterarse del assumpte, comensan l'un per cada cap del carrer las sevas pesquissas, quan al ser dessota un balcó senten clar y distint lo mateix gemech.

—¿Què hi há? crida 'l primer sereno alsant lo cap. ¿Qui s'queixa?

Per tota resposta, aquell trist gemech, que feya enternir, se repeteix.

—No hi ha més, diu lo segon sereno, s'ha de trucar y veurém lo qu'es.

Trucan un cop y al cap de un rato un altre; y al últim s'obra una finestra d'ahont surt un cap tot esferehit preguntant per la causa de trucar a aquells horas.

—Baixi a obrir, si es servit.

—¿Què volian? respon tot espantat l'interrogat.

—Passi l'favor, que hem de averiguar una cosa.

Baixa 'l bon home, obra la escaleta y entran. Alguns vehins que al senti 'l pito s'havien despertat fentse càrrech del enrahonament, no podian aguantar sa curiositat, y tot llevantse anavan sortint per finestras y balcons; y ja s'comensava a comentar l'assumpto, quan veieren que un dels serenos pujava al pis y l'altre s'quedava al carrer.

Proban alguns d'interrogar al sereno: altres baixan per enterarse'n y la pluja va cayent.

—Pero ¿d'hont ha sortit aquest gemech?

—D'aquí dalt del balcó.

Lo balcó s'obra. ¡Ansietat general! Lo fanal del sereno l'ilumina y en aquell mateix moment se sent una vèu alegre que diu:

—Dame la pala!

—Vatua 'l mon dolent: crida 'l sereno de dalt: si es lo lloro.

—Aquest dimoni de Pepa, exclama l'amo, s'ha descuidat de treure'l!... ¡Mira! que mullat, pobre bestia!

La gent de baix se retira refunfunyant, y 'l sereno crida:

—.....Y media..... Lloviendo!.....

J. DERN.

UN COP D'ULL ALS TEATROS.

Després dels fiascos del Macbeth y 'l Trovador, al Liceo s'ha cantat L'Africana y D. Carlo, y succeix ab aquestas dugas óperas lo que en tot lo del mon: una cosa passadora darrera de una de dolenta sembla bona.

Ab lo D. Carlo van debutar la Sra. Picci y 'l señor Maini. La primera estava anunciada com a soprano dramática, y ni es soprano, porque per donar una nota alta ha de apretar molt la manxa, ni es dramática, per quan fa molt poca cosa per interpelar lo seu paper com cal.

En quan al Sr. Maini, que serveix molt bè pels Hugonots y pel Barbero, s'hauria ensorrat si s'hagués estrenat ab lo D. Carlo.

L'aparato escénich ab que s'va posar D. Carlos, es bastant desgalltat.

Un concurrent, al sortir de l'ópera a tres quarts de dugas, deya:

—Hi descubert una cosa, y es que a casa de D. Felip II, no feyan dissapte.

Al Principal a copia de empentas va sostenintse la companyia de zarzuela. La qüestió es acabar la temporada.

A Romea Lo forn del rey va prenent cordial de Cel rogent, y jo fins crech que sense la pessa del Aulés (que entre paréntesis los diré que ja s'ha imprès y s'ven a quatre rals a ca'n Lopez) los forners casi haurian hagut de plegar per falta de consumidors.

Un drama d'efecte s'ha estrenat al Espanyol. Se titula El cazador de águilas y es degut a la ploma del mateix autor de El registro de la policia, si bé l'arreglo l'ha fet lo Sr. Arús y Arderiu.

El cazador de águilas va ser rebut ab grans aplausos lo dissapte passat, dia del estreno, en la funció a benefici del Sr. Tutau. L'autor del arreglo va ser cridat a las taulas, y en alguns trossos, sobre tot dels actes segon y tercer, l'entusiasme del públic va desbordarse. Es un'obra que con mou e interessa.

Per la temporada d'estiu se fan preparatius.

Alegreuvos los aficionados a las tumbarellas y als equilibris: als caballs y als gimnastas: a la fruita d'estiu.

Alegreuvos, porque ja arribat a Barcelona 'l senyor Alegria.

N. N. N.

LA GRAN PLAGA.

Tots sabrán segurament, pues no es cap noticia estranya, que las plagas que hi ha a Espanya s'estenen rapidament.

Saben de quina manera la miseria tot ho agosta, saben lo qu'es la llagosta, l'oidium, la filoxera.

Pero lo que no sabrán, porque encare no s'ha dit, es que hi ha un mal malehit, més amagat y més gran.

La plaga es molt més funesta que todas las conegudas, y si las demás son mudas, més silenciosa es aquesta.

Espantós es un insecte que 'ls ceps al infern envia; la llagosta y la sequia son horribles, en efecte

Mes tota aquesta brivalla

de plagas que coneixem,
si ab l'altra la comparém
son sols plagas de quincalla.

Aquesta no s'heu ni assoma
ni en los ceps, ni al camp, ni al plà;
neix y se'n va a rosegá
directament a n' al home.

Y quan aquest se'n adona,
ja ha fet tart, ja la ha esguerrada;
la plaga està amurallada
a dins del cor d'una dona.

Ab fiera burxa, roda,
fà, desfà, s'aixeca, seu,
ficant-se per tot arreu,
fent tot lo que l'hi acomoda.

Y no es cap animallet,
com los altres solen ser;
es sols un fibló d'acer,
es simplement... un ganxet.

Un ganxet! Eh! ¡quí ho diria!
un ganxet! ¡sembla impossible!
Un tros d'acer que insensible
se'n menja de dia en dia.

Y aquest ganxo, aquest ganxet,
tant innocent, tant petit,
es lo mal més malehit
y l'que més dany nos ha fet.

¿Son casats, com ho pareixen?
¿son pares y tenen fillas?
¿viuen en mitj de landillas?
Donchs de segur que l'coneixen.

¿Oy que la seva senyora
ab aquest trasto a la mà,
aburrint-la l'treballa,
los fa ganxet a tot hora?

¿Oy que ja están tips de veure
bànovas y cobrellits,
y guarnicions de vestits,
y flochs y gorras per jeure?

¿Oy qu'están tips de mirar
ganxet de mil y mil mostres,
y menjant ganxet per postres,
y per dinar y per sopar?

¡Oh! No hi ha cap dubte, sí:
tots sonriuen y m'entenien,
tots ab ma idea convenien
y saben lo que vull dir.

¿No es vritat que l'poca manya
que va anà a inventar el ganxet,
mereixia per ximplet,
una soberbia castanya?

¡Sigle de la dinamita,
sigle de llum y esperit!
Tú l'ganxet has produhit
y ell sol te desacridita.

Per ell, per ell l'home frisa,
per ell havem de palir,
per ell no'n volen cusir,
los botons de la camisa.

Per ell la dona's desmanda
a fen: se esquitxa l's dinés,
que's converteixen després
en quatre canas de ranja.

Y hem de sufrir aquest xupón
que ha arribat a deixar enrera
a la horrible filoxera?
Primer que s'enfonzi l'mon.

Lo mal ja està descobert,
ja ningú pot ignorarlo;
lo que interessa es matarlo
ab promptitut y saber.

Destruim lo seu domini
ab má inflexible y cruel;
persecució sens quartel,
persecució y extermini.

No deixem ni un reconet
sossegat sobre la terra
y l'nostre crit sia:—¡Guerra!
¡guerra implacable al ganxet!

C. GUMÀ.

ESQUELLOTS.

Ab lo present número coneixerán que las milloras
que l's deyam que anavam a introduhir en l'Esquella
no eran vanas promesas.

L'Ateneo commemora la mort del inolvidable pintor
Simon Gomez, y nosaltres nos apressurém a donar no
sols lo seu retrato, sino una mostra del seu talent. En
l'última plana hi trobaran alguns dibuixos inédits del
malaguanat artista.

Lo primer representa una escena del galliner del tea-
tro Real de Madrid: fixinse bé ab l'expressió dels tipos
y admirin aquest dibuix, qual original es propietat del
distingit pianista Vidiella.

Després donem dos caps, dibuixats de má mestre, y
tres tipos: una gitana, una catalana del sigle passat y
un jove pagès.

No dirán pas que l'Esquella no fassa tots los possi-
bles per complaure'ls.

S'ha descobert una falsificació de títols del 3 per 100,
série F. Fins ab las inicials ja u indicavan: una F fal-
sificat.

Un que ab lo paper del Estat hi ha perdut tota la
fortuna deya:

—Francament, los falsificadors son molt burros: an-

tes que falsificar paper del Estat que casi no val res,
primer falsificaria paper d'estrassa.

Sessió del Ajuntament del dimars últim.

Se llegeix una comunicació del bisbe, anunciant que
vindrà l'Nunci y que se l'robi com correspon.

Un concurrent:—Deu venir per cridar indulgencias
a ral.

Un'altra comunicació del bisbe invitant al Ajunta-
ment a enviar dos delegats a las festas del Milenari.

Un concurrent:—Un arrós. Qui vulga anarhi que
obri la boca.

Lo Sr. Madorell y Porcar son nomenats perque vegin
a fer servir las quatre barres catalanas.

Lo Sr. Cabot:—Voldria que l'Sr. Alcalde fés lo fa-
vor de dirme per quin motiu ha prorogat la matansa
de tocinos, sense dirne res a la comissió del escor-
xador.

L'Alcalde pronuncia algunas paraulas, remenantse
per la cadira plé de disgust.

Un concurrent:—¡Quina pudó de pel de porch! ¿Qui
's crema?

Lo Sr. Cabot:—Lo Sr. Alcalde ha faltat; y ja que's
prenen acorts, sense dirne res a la comissió del escor-
xador, jo dimiteixo.

Lo Sr. Camp y Sala:—Jo dimiteixo.

Lo Sr. Sabater:—Jo dimiteixo.

Lo Sr. Diaz:—Jo dimiteixo.

L'Alcalde... No, l'Alcalde no vá dir jo dimiteixo;
pero si may han d'alsarli una estatua, aquell era l'
moment de pendreli la fatxa. Vá quedarse com de pe-
dra marbre.

Lo concurrent:—Vaja senyors: ja sé qui's crema.

Dissapte y diumenje, milenari a Montserrat.

Milenari vé de mil; y aixis com alguns suposan que
's fa aquesta festa perque la Verge compleix mil anys,
altres que pensan que en aquest mon tot se fa per es-
peculació, opinan que la festa's realisa per reunir al-
gunas mils personas y alguns milers de duros.

Per lo que a mi respecta no hi aniré. Ni l's mils.

Es una festa religiosa, a tant l'entrada.

Per entrar al temple's necessitará tarjeta: per assis-
tir al certámen targeta, pagant; per dormir, una limos-
na de quatre ó cinch duros; per alsar una tenda de
campanya un'altra limosna a tant lo metro quadrat;
per tot limosnas, fins per respirar.

Avants l'iglesia feya limosna als fiels; y avuy los
fiels fan limosna a l'iglesia.

Me sembla que molts mansos que hi haurán anat
per divertir-se logran plenament lo seu objecte y'n
sortiran ben divertits.

Mes de quatre dirán:

—D'aquí a mil anys quan tornin a fer una festa
semblant, si m'hi veuen que'm penjin.

Del gall de Nadal se'n sol fer l'arrós; de l'escudella
que sobra al mitj dia se'n fa rescalfat pel vespre.

La Juventud católica ha decidit menjarse l'escudella
rescalfada del milenari.

¡Y ab quin entusiasme no's disposa a anarhi!

«¡Ja conecets el projecte, barceloneses! diu la juven-
tud católica; secundadle con todas vuestras fuerzas; la
Virgen aguarda vuestra visita, la Juventud católica
os llama, no desmintais el nombre de católicos que tan
justamente habeis conquistado!...»

«Barceloneses, catalanes... ¡¡A Montserrat!!»

Escollin aquest modo de cridar no l's hi recorda
aquellas alocucions que deyan: ¡Salud y liquidacion
Social!...»

Tots los estrems se tocan.

Ja ha marxat en Sarasate, prometent tornar a Barce-
lona pel próxim octubre. L'estem esperant no dire
com candeletas, sino com blandons.

Un dels millors obsequis que van tributarseli es sens
dubte l' del Ateneo, que després d'escollirlo y aplau-
dirlo ab entusiasme, vá donarli un refresch y una se-
renata, regalantli ademés un exemplar de l'edició
foto-tipográfica del Quijote y una medalla de plata.

Van compartir los aplausos del públic ab lo céle-
bre violinista los Srs. Vidiella y Amigó. Lo primer en
lo piano y l' segon en l'armonium arrebataren a la
concurrència. Difícil era la proba de tocar ab Sa-
rasate; pero'n sortiren com uns veraders artistes.

També l'Ateneo ha acordat obsequiarlos ab una
medalla de plata cada bú en memoria de una veïllada
que pot dirse qu' es l'aconteiximent musical de l'any
present.

Al antic Café Cuyás hi fan obras.

Una cosa m'ha cridat l'atenció y es qu' en l'única

porta que ha quedat oberta s'hi llegeix lo següent
retol:

«No se permite la entrada.»

Si jo fos treballador d'aquella casa, quan aniria al
treball, diria:—¿No se permite la entrada? Donchs
tornemse'n.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Ma primera es animal
pero llegada al revés;
dos a la prima es igual;
es un membre humá la tres;
y está intranquil es total.

PAU SALA.

II.

Al meu sastre hi preguntat
si podria ferme un tot;
s'hi ha pensat y m'ha dit prima,
quan me consta a mi que dos.

NINCH NANCH.

ENDEVINALLA.

Quan m'estich sota una barba
es de l'home voluntat;
en cambi se que l'molesto
quan l'hi estich al cap del nás.
Soch de pel y só un insecte;
vés si'm pots endavinar.

P. R.

TRENCA-CLOSCAS.

Te l'hi posat.

Formar ab aquestes paraulas lo nom de un poble, per
cert no gaire lluny de Barcelona.

XINO.

COMBINACIÓ NUMERICA.

Sustituir los pichs ab números que multiplicats vertical,
horizontal y diagonalment dongan un total de 240.
JOAN ANTICH.

ANAGRAMA.

Un que tot ho vol matar
y que's primera ab los dits
l'hi diuen qu'es molt segona,
y a fé que no está bonich,
perque si agafa una ploma
no sab fé un tres ben escrit.

N. N. N.

CONVERSA.

—Ola, Toful ¿qué tal?
—Ja u pots veure, mitj refredat.
—¿Y qué tens tós?
—Molta.
—¿Y t' darà torment?
—Ara veyas... no me'n ha de dar.
—¿Qué prens?
—Pastillas de... Entre tú y jo ho havém dit.

HORTALÀ.

GEROGLIFICH.

M I A
B
óvol
D I R I A

E. ROSÉS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L'ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Sarasate.
2. IDEM 2.ª—Afirmo.
3. ENDEVINALLA.—Bisbe.
4. MUDANSA.—Fresca, bresca, gresca.
5. CONVERSA.—Pou.
6. COMBINACIÓ NUMERICA.—9 7 5 3 1
1 5 9 7 3
7 1 3 5 9
3 9 7 1 5
5 3 1 9 7
7. LOGOGRIFO NUMERIC.—Silvela.
8. GEROGLIFICH.—Com més se veu més set se té.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

DIBUIXOS INÈDITS DE SIMON GOMEZ.

una escena del paraiso del teatro Real